

רחל מרחלת על כל העולם

ובסוף, בשבוע האחרון, החליטו להיפרד סופית. נמאס להם.

"היה לי מצברוח איום", מספרת נעמי על הפרידה שלהם. "ישבתי במשרד של נתן צבי, סוחר המשקאות, שהבן שלו, פיזיקלן, הוא חבר שלי עוד מילדות, וכמעט בכיתי.

"או פיזיקלה אמר לי שאם בוסי יתחתן איתי, הוא יתן לנו מתנה, עשרה ארגונים עם בקבוקי ויסקי. סתם צחקתי, ודי. התייחסתי לזה כאל בדיחה.

"אחרי זה השלמתי עם בוסי לכמה זמן, וסיפרתי לו על המתנה, או שנינו החלטנו ששינוי אופנים יסקי, ולמה לנו שנתות תמורת תשלום, כל אחד לחוד, כדאי יותר לשתות יחד, חינוג. החלטנו להתחתן. כשיהודענו לפיזיקלה שאנחנו מתחתנים, הוא צנח לידי הפלפון."

אחרי שהחתן והכלה יצאו מהרבנות, הם נסעו לניו יורק לחיפה. ושם נערכה ה'חתונה האמיתית שלהם.

כשנעמי הגיעה לאולם יחד עם בעלה ה'חדש, כבר עמד שם הרבה לידות קטנות, ובירכו את החתן ואת הכלה, והתלחשו בצחוק: "יהי, תראה, כלה עם נעלי בית", כי נעמי באמת נעלה, לכבוד החתונה שלה, מין דבר כזה, שאומנם לפי הגירסה שלה נקרא סנדלים, אבל לפי גירסות אחרות יכול בקלות להיקרא נעלי בית.

אחרי הילדות הקטנות עמדה הבית גדולה מלאה יין, ומאחורי החבית עמדו בשורה זו אחרי זו, עשר חביות גדולות, בצורת עשרות בקבוקי ענק, מלאים ויסקי משובח, מתנה מפיזיקלה, החבר של נעמי.

אחרי בקבוקי הויסקי, ובמרחק די בטוח מהם, עמד דוקטור וולבסקי, רופא ידוע במתגלים, ולידו, ללא שום מרחק, עמדה סדרנית קולנוע של בית קולנוע אחד ב' בתגלים.

הקהל של החתונה היה מעורב מאוד. לי משל, ליד בקבוק ויסקי אחד, הכי מלא, עמד מרין, המיליונר היפהפה, כסוף ה'שיער, המחזיק בשלוש אוניות-משא, המכי גיסות לו הרבה כסף כל שנה. לידו עמד שולמן, זה שמשלם, והחזיק בידי, חוץ מהויסקי, סרוויס גדול של פורצלן, מתנה לבני הזוג, וליד שולמן המשלם, עמד דוקטור פאור, רופא החיות של נעמי אדחה.

ההרמוניה בין הרופאים והמשלמים, ובין הלא משלמים, היתה מלאה. כולם היו עלי-זים ושפחים, והחביות הגדולות הלכו והת'רוקנו.

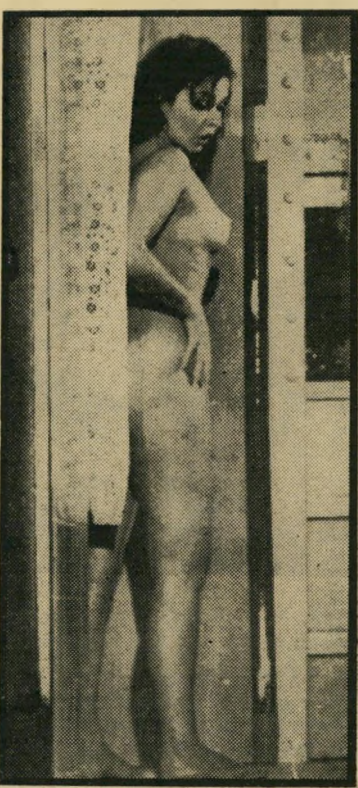
בהמשך הערב הגיעה לחתונה רוזנת ש' נעמי גילתה באיזשהו חור בארץ. והיה רוזנת אמיתית, עם טבעות יוחסין על כל האצבעות של הידיים, רק שאין לה כבר כסף כי היא ירדה מנכסיה.

אחרי הרוזנת בא דוק מאירווביק,

והכי צנועות, וגם אלה לא התיינה לפירסום, אלא לשימושה הפרטי בלבד.

לא היתה ברירה אלא להסכים. הצלמים הביאו את הפילמים, וזווה לקחה פילם אחרי פילם, גזרה אותם לחתיכות וזרקה לסל.

עכשיו לא נשאר שום זכר מכל העירום הנפלא של הכוכבה, חוץ מכמה תמונות עירום ישנות, שכולם כבר מכירים אותן, וכמה תמונות-עירום חדשות, המוסתרות הי'טב היטב בתוך הארנב הקטן שלה.

דזיה והמזחים

היא לא רוצה לא צריך, ושכלל לא צריך כל-כך להתרגש מדבר כל-כך פעוט.

זויה אמנם לא חשבה שזה דבר כל כך פעוט, אבל היא נרגעה והלכה הביתה. למח'רת, כשהיא הופיעה במשרדו של גולן, היא לא נראתה כאילו מישוה הרגיע אותה יום לפני כן. היא הרעישה את כל המשרד בצעקותיה, היא איימה שוב בהתאבדות ר' ברצח ובהרג ובשריפה, היא גופפה שוב כי זדיה ורגליה, ובעיקר, בתמונות-העירום שלה.

התחילו את כל העבודה מחדש. כולם עמדו מסביבה ודיברו אל ליבה, והבטיחו לה לעשות כל מה שהיא תרצה, ובסוף כשהיא נרגעה שאלו אותה מה היא רוצה. היא אמרה שהיא רוצה שישימרו את כל הגנטיבים של הגוף שלה, וישאירו לה רק כמה תמונות, את התמונות הכי מוצלחות

פורמונה

חלוק הירוק והארוך עליה, סירקה את שעי'רותיה, תיקנה את עיניה ואת שפתותיה, והלכה לה מאושרת ושמחה לביתה.

ביום החמישי נערכו צילומי הסרט במוע'דון הסנטר הכפול. זווה השתתפה בהם, ולי'אחר העבודה, מסר לה הצלם את תמונות-הפירסומת מכל-בו שלום. זווה הודתה לו, והלכה הביתה להתייחד איתן.

כשהיא חזרה למקום בשעה שלוש, ההסי'רטה נמשכה. אבל אחרי שהיא הגיעה לשם ההסרטה הופסקה. היה חשש שהיא תהרוג ותשרוף את המסרטים והמוסרטים גם יחד, וכל הצוות התנדב להרגיע אותה.

היא צרחה בהיסטריה נוראה. היא אמרה שתהרוג את הבמאי, ואת הצלמים. היא נפי'פה בידיה וברגליה, ורקעה ברצפה ובקיר'רות ובתקרה. היא אמרה שאו שיגורו ר'ישמידו את כל הפילמים הערומים שלה, או שהיא תתאבד על המקום, וזה יהיה על'אחריותם של הצלמים והבמאי.

לאט-לאט, בזהירות בזהירות, הצליחו ל'הרגיע אותה. אמרו לה שאף אחד לא יכריח אותה לפרסם את הגוף הערום שלה, ושאם

זווה

אלילים זרים

בחורה דתיה, יפה ונחמדה, המחוננת בכל'המעלות האפשריות, בתו של אחד מראשי'המפד"ל, התחתנה ביום בו הגיעה לגיל 18 עם בן 20, בנו של חרשתן גדול, המייצר מזון באיזור תל-אביב.

בן העשירים למד משפטים, בת ה'מפד"ל' העבירה את זמנה בעסקנות, בקרב החוגים הדתיים, ניהלה חוגי תרבות ועיון, וכעבור שנה נולדה להם, במזל טוב, בת. להתערות נמאסה העסקנות בחוגי ה'תרבות הדתיים, והיא החליטה לעבור ל'עסקנות בחיי-הרוח החילוניים. כשלב ראשון למעשה הזה היא הגיעה לכסית.

שותף חדש

לרוזי נתן כבר היו הרבה דברים בחיים. היה לה בעל והיתה לה ילדה, אחרי-כך היה דיסקוטק, שקראו לו הדיסקוטק של פרדריקה, ואחר כך, אחרי שהיא מוכרה את חלקה בדיסקוטק, היה לה רומן סוער עם חבקיין, האמרגן הצעיר הבלונדיני, בעל חתנות הדלק.

אחרי שלא נשאר לה מכל זה שום דבר, חוץ מהרומן הסוער עם חבקיין, הח' ליטה להעביר את הכל לארץ אחרת. היא נסעה לפאריס, קנתה מרתף גדול ברחוב דה'קושה, אחד הרחובות המרכזיים של עיר האורות, והיכתה שחבקיין, זה מהרומן ה'סוער שלה, יבוא להיות איתה שותף ב'דיסקוטק החדש שהיא עמדה לפתוח באותו מקום, ולקרוא לו הקיבוץ.

חבקיין עמד להגיע. יצוקא, ירידו של חבקיין, נסע לפאריס כדי לנהל את המקום. הוא היה שם שבועיים, וחזר. החליט ל'השאיר את צרפת לצרפתים. נראה שגם חבקיין החליט את אותו הדבר. הוא עדיין לא הגיע לשם. ועכשיו מספרים שרוזי מחפשת לה במקום כל הרברים הישנים, שותף צרפתי חדש, בשביל העסק הצרפתי החדש שלה.

בגלל

הוויסקי

ביום החמישי, בשעה עשר וחצי, בכניין הרבנות בתל-אביב, נישאה הבתולה החסודה והצנועה נעמי אדווה, לבחיר לבה, ה'חתן המהולל בוסי.

הכלה הגיעה לחופה ללא כל שושבינים, והחתן היה מלווה, בכבוד רב, על-ידי שני מנקי בתי-השימוש של הרבנות. הם היו ה'עדים שלו, כי הוא לא מצא שום עדים אחרים.

החתונה התנהלה באווירה חגיגית מאוד, וברגע השיא שלה, כשהחתן אמר שהיא מסכים לשאת את הכלה לאשה, והכלה הבי'עה גם היא את הסכמתה, כשהחתן עמד לשבור את הכוס ברגלו, דחף לו החזן פתק לידו ולחש לו: "אתה יודע? אני גם מוהל מצויין! אני מבקש מאוד, תזמינו אותי ל'ברית". החתן אמר שכסדר, מחץ את ה'כוס והזוג היה נשוי.

הדרך של בוסייה-העלום-התחתון ונעמי מעולם-הבוהימה אל החתונה היתה ארוכה מאוד. היא התחילה עוד לפני שנתיים. כש'בוסי רק יצא מבית-הסוהר, ונעמי ערכה הכ'נות לאחת ממסיבות הסילווסטר הפרועות שלה.

כשהמסיבה שלה היתה מוכנה, היא הלכה לחפש אנשים שישתתפו בה, ותוך כדי חיפ'וש, היא הגיעה לפורטו ריקן, שם ישב לו בוסי, לבדו, ושתה כוסיטה.

נעמי הזמינה אותו למסיבה, ובשמיים נח'רץ באותו רגע גורלם המשותף. הם הפכו חברים ולא חברים. הם הלכו יחד ולא הלכו יחד, ורבו והשלימו, במשך שנתיים רצופות,

בכסית היא פגשה צייר ידוע, נשוי, שסיפר לה שהוא עומד להתגרש, ולא שיקר.

הוא מתגרש מאשתו כבר כמה שנים. ה'אשה, שהיא גיורת, מסרבת לתת לו את הגט, וסוענת שהיא התגירה בשביל בעלה, ובאה בשבילו ארצה, ואם רוצים שהיא תתי'גרש ממנו, שיחזירו אותה למקום שממנו באה, ושיחזירו אותה להיות גייה.

הדתיה שהפכה חילונית, והצייר שעוד לא התגרש, החזו לנהל שיחות רוחניות בבתי הקפה של דיזנוף, ואחרי-כך עברה החילונית לרדיו, החלה להגיש תכניות, ו'להתערות בחיי קול ישראל.

תוך כדי התערות היא הכירה איש רדיו נודע, והדבר הזה גרם לה להחליט לחזוק את כל עברה. היא עזבה את הצייר המחזי גרוש. בשבוע שעבר קיבלה את הגט מבעלה, ועברה לגור יחד עם ידידה החדש. אבל הידיד החדש שלה נשוי, יש לו לא רק אשה, שלא מהרת לתת לו גט, אלא גם חזותנת, שעורכת לו סצינות קולניות ב'רחובות, בגלל התנהגותו המחפירה אל בתה. לעת עתה, למרות הכל, נהנית הבחורה ה'דתית מחייה החילוניים. אבל בחוגים הדתיים מקווים שהיא עוד תשוב אל אלוהיה, ותפי'טיק לסגוד לאלילים זרים.

סימני דרך

לאחר סיום הצגות המלך ואני נסעה נחמה הנרי גרמניה, כדי להיפגש עם אחד מראשי ספיריטואליסטים בעולם. אבל לפני שהיא נסעה לגרמניה, באחת ההופעות האחרונות שלה בארץ, הבחינו שחנקי ר' צופי ההצגה בסמינים כחולים מראייגים, שהופיעו על צווארה ועל זרועותיה.

כולם ידעו שבזמן האחרון היא לא מתר'אה עם אנשים, והתעניינו לדעת מה קרה לה. למתעניינים היא סיפרה שהיא משתתפת בחוג של ספיריטואליסטים, ובחוג נכנסים האנשים לאקסטזה ואינם יודעים מה קורה איתם. בבוקר אחרי אחת הפגישות של החוג, היא מצאה על גופה את הסימנים הללו, ואינה יודעת מאיפה באו לה.

בוסי ואדווה ביום הכלולות

הבילואי, עם שתי חתיכות על שתי הידיים, ואחריו הגיעו המון בעלי מועדוני קלפים, מנהל חברת-ספנות נזכר פתאום ששכח להביא מתנה, ומיד תיקן את המעות. הוציא פינקס כרטיסיאנייה מהכיס, נתן לנעמי ר' לבוסי כרטיס זוגי לנסיעה לאירופה. באחת האניות של חברת אופיר.